

Sērijā par inspektoru Ādamu Foliiju izdoti darbi:

- Kāds no savējiem, 2020
 - Tumsā, 2020
-

Labirintam līdzīgs aizraujošs romāns.

Ians Renkins, rakstnieks

Kara Hantere ir rakstījusi kā īsta profesionāle – apbrīnojami izjūtot tempu, nemitīgi kāpinot spriedzi.

The Times

Kara Hantere precīzi atklāj mūsdienu tikumus. Šī romāna spēcīgākais trumpis ir egocentriskās mātes tēls. Viņas nespēja milēt pašas bērnus noved pie tik elpu aizraujoša fināla.

Sunday Times

Aizraujošs un brīnišķīgi sarežģīts romāns. Kara Hantere saglabā intrigu līdz pat pēdējai lappusei.

Daily Express

Spriedzes piesātināts sākums jaunam romānu ciklam par inspektoru Foliiju, kurš spēj saglabāt laipnību un iejūtību, rīkojas gudri un tādējādi atšķiras no ierastā izmeklētāja tēla.

Radio Times

Karas Hanteres lieliskais un psiholoģiska dramatisma piesātinātais romāns “Kāds no savējiem” atstāj lasītāju neziņā līdz pat finālam.

Book Reporter

CARA HUNTER

CLOSE TO HOME

KARA HANTERE

KĀDS NO SAVĒJIEM

No angļu valodas tulkojusi
Aija Čerņevska

821.111-31

Ha 466

Cara Hunter

CLOSE TO HOME

Copyright © Cara Hunter, 2018

Vākam izmantots attēls © istockphoto.com

Arņa Kilbloka vāka dizains

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Aija Čerņevska, 2020

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2020

ISBN 978-9934-0-8736-3

Veltīts Saimonam

Prologs

Sāk satumst, un mazā meitenīte ir nosalusi. Šī bija tik jauka diena – gaismiņas un tērpi, un uguņošana kā zvaigžņu lietus. Tas bija brīnumaini, gluži kā pasakā, taču tagad viss ir sabojāts, viss aizgājis greizi. Viņa paraugās augšup starp kokiem, un šķiet, ka zari sakļaujas virs viņas galvas. Taču ne kā “Sniegbaltītē”, ne kā “Apburtajā princesē”. Te nav prinča, nav glābēja skaistā, baltā zirgā. Ir tikai tumšas debesis un ēnās mītoši briesmoņi. Krūmos dzirdama čabināšanās, sīku dzīvnieciņu ložņāšana un arī kādi smagāki soļi, kas arvien tuvojas. Viņa notrauc no vai-
giem asaru miklumu, no visas sirds ilgojoties līdzināties prin-
cesei multfilmā “Drošsirde”. *Viņa* gan nebaidītos, viena pati slēpjoties mežā. Taču Deizija ir nobijusies. Pat ļoti nobijusies.

– Deizij? – kāda balss sauc. – Kur tu esi?

Atkal atskan soļi, jau tuvāk, un balss ir dūsmīga. – Tu nevari noslēpties no manis. Gan es tevi atradīšu. Tu to zini, Deizij, vai ne? *Es tevi atradīšu.*

Pateikšu to tagad, pirms sāksim šo stāstu. Jums tas nepatiks, bet varat man ticēt, jo esmu to pieredzējis biežāk, nekā gribētos atcerēties. Šādos notikumos – ar bērniem – deviņos gadījumos no desmit vainīgais ir kāds no savējiem. Ģimenes loceklis, draugs, kaimiņš, kāds no vietējās sabiedrības. Paturiet to prātā. Lai cik satriekti šie cilvēki izskatās, lai cik neticami tas šķiet, viņi zina, kurš ir vainīgais. Varbūt neapzināti, varbūt vēl īsti neapjauš. Tomēr viņi zina.

Viņi zina.

* * *

2016. gada 20. jūlijs, 2.05

Kanālmuiža, Oksforda

Mēdz teikt, ka māju pircēji pieņem lēmumu trīsdesmit sekunžu laikā pēc ieiešanas apskatāmajā namā. Varat man ticēt, vidusmēra policistam pietiek ar nepilnām desmit. Patiesībā daudziem no mums spriedums ir gatavs jau pirms ieiešanas pa durvīm. Tikai mēs nevērtējam mājas, bet gan to īpašniekus. Tāpēc, kad piebraucam un apstājamies pie mājas Bādžklousā 5, man jau ir samērā skaidra nojauta, kas mūs tur gaida. Kādreiz tādus namus dēvēja par “biznesa klases mājām”. Varbūt arī vēl

tagad tos sauc tāpat – kā lai es to zinu? Šādu māju pircējiem ir nauda, taču ne tik daudz, kā gribētos, tāpēc viņi nevar atļauties īstu karalienes Viktorijas laika māju un jāsamierinās ar tās mūsdienu versiju tikko tapušā ciematā kanāla nepareizajā pusē. It kā tie paši sarkanie ķieģeļi, tie paši erķera logi, taču dārziņi irniecīgi, bet garāžas milzīgas – tas ir nevis atdarinājums, bet drīzāk uzkrītošs viltojums.

Pie ārdurvīm dežurējošais policists uniformā pavēsta man, ka vecāki jau ir veikuši obligāto mājas un dārza pārmeklēšanu. Jūs brīnītos, ja zinātu, cik bieži mēs atrodam bērnus zem gultām vai drēbju skapjos. Viņi nav pazuduši, tikai paslēpušies. Tomēr lielākoties arī tad beigas nav laimīgas. Taču šoreiz laikam būs citādi. Dežurējošais inspektors, pirms stundas pamodinājis mani, teica: “Zinu, ka parasti mēs netraucētu jūs šādā laikā, tomēr tik mazs bērns tik vēlā naktī – tas šķiet tiešām nelāgi. Vecāki bija sarīkojuši viesības, un tāpēc ļaudis bija sākuši meklēt meitenīti jau krietnu laiku pirms zvanīšanas mums. Nospriedu, ka nokaitināt jūs būtu mazākā iespējamā nelaime.” Bet es nemaz neesmu nokaitināts. Par to nav jāsatraucas.

Un, godīgi sakot, es arī būtu rīkojies tāpat.

– Ser, mājas sētas pusē diemžēl ir īsts kaujaslauks, – ieminas pie durvīm stāvošais konstebls. – Ļaudis tur laikam visu nakti staigājuši šurpu turpu. Viscaur piemētāts ar izšautām ugunošanas raķetēm. Bērni. Tur nu eksperti neko neatradīs, ser.

Lieliski, es nodomāju. Sasodīti fantastiski.

Gislingems nospiež zvana pogu, un mēs stāvam, gaidot durvju atvēršanu. Viņš nervozi mīnājas no vienas kājas uz otru. Lai cik bieži ar tādām situācijām saskartos, pie tā nevar pierast. Un, ja kāds pierod, viņš vairs nav piemērots šādam darbam.

Vēl dažas reizes steidzīgi ievelku cigaretes dūmus un pārļaižu skatienu ieliņai. Kaut gan ir divi naktī, gandrīz visās mājās spoži spīd gaisma un vairākos augšstāvu logos redzamas cilvēku sejas. Pretī mājai panīkušajā, ar velosipēdiem izbraukātajā zālienā ir novietoti divi patruļas automobiļi ar mirgojošām

bākugunīm, un divi noguruši konstebli cenšas noturēt pienācīgā attālumā ziņkārīgos. Seši citi policisti apstaigā mājas, izjautājot kaimiņus. Tad ārdurvis atveras, un es pagriežos pret tām.

– Meisonēs kundze?

Viņa ir druknāka, nekā biju domājis. Jau sāk veidoties dubultzods, un viņas vecums varētu būt ap gadiem trīsdesmit pieciem.

Sieviete ir uzvilkusi adītu jaku, zem tās ir viesību tērps – vasarīga lencīšu kleita ar leoparda ādas rakstu blāvi oranžīgā tonī, kas nepiestāv viņas matu krāsai. Viņa paraugās uz ielu, tad ciešāk ietinas jakā. Taču nakts nav auksta. Dienā karstums sasniedza deviņdesmit grādus*.

– Meisonēs kundze, es esmu detektīvs inspektors Ādams Folijs. Vai mēs drīkstam ieiet?

– Vai jūs varētu novilkēt apavus? Paklājs ir tikko iztīrīts.

Nekādi nevaru saprast, kāpēc cilvēki pērk tik gaišas krāsas paklājus, īpaši tad, ja mājā ir bērni, taču šis nav piemērots brīdis iebildumiem. Tā nu mēs abi kā skolas puikas pieliecāmies, lai atsietu kurpju šņores. Gislingems uzmet man zīmīgu skatienu – pie durvīm rindojas pakaramie ar ģimenes locekļu vārdiem, apavi ir rūpīgi sarindoti pie kājslauķa malas. Pēc izmēra. Un krāsas. Kaut kas traks!

Dīvaini, kā tāda apavu novilkšana ietekmē prāta darbību. Mīnājoties vienās zeķēs, jūtos kā nožēlojams amatieris. Tas nav labs sākums.

Dzīvojamo istabu ar virtuvi savieno arka. Virtuvē redzama lete ar brokastu piedāvājumu; dažas sievietes sačukstēdamās rosās gar tējkannu, nesaudzīgās dienasgaismas spuldzes dīvaini izceļ viņu ballītei veidoto meikapu. Ģimenes locekļi ir sasēduši uz šai telpai pārāk lielā dīvāna maliņas. Berijs Meisons, Šārona un viņu dēls Leo. Zēns ir nodūris acis, Šārona cieši raugās manī, bet Berija skatiens šaudās šurpu turpu. Viņš ir uzposies kā vistipiskākais hipsterīgais tētuks – platās brezenta biksēs ar

* 90 grādi pēc Fārenheita = 32 °C. (*Šeit un turpmāk tulk. piez.*)

lielām kabatām, virs tām ir pārāk spilgts kreklis ar ziedu rakstu, mati saveidoti pārāk spuraini. Viņš ir centies sekot trīsdesmitpiecgadīgo stilam, tomēr tumšie mati ir krāsoti, un man rodas aizdomas, ka vīrs ir krietnus desmit gadus vecāks par savu sievu. Un viņa acīmredzot ir modes noteicēja šajā mājā.

Bērna pazušana izraisa visdažādākās emocijas. Dusmas, paniku, noliegumu, vainas apziņu. Esmu redzējis tās visas – gan katru atsevišķi, gan dažādās kombinācijās. Taču Berija Meisona sejā ir kāda vēl neredzēta izteiksme. Tāda, ko nevaru nodefinēt. Savukārt Šārona ir sažņaugusi dūres tik cieši, ka pirkstu kauliņi kļuvuši balti.

Es apsēžos. Gislingems paliek stāvam. Manuprāt, viņš raižējas, ka mēbeles var neizturēt viņa svaru. Viņš atvelk krekla apkaklīti no kakla, cerot, ka neviens to nepamanīs.

– Meisones kundze, Meisona kungs, – es iesāku. – Saprotu, ka šis jums droši vien ir grūts brīdis, tomēr mums ir ļoti svarīgi iegūt pēc iespējas vairāk informācijas. Kā jūs jau noteikti zināt, pirmās dažas stundas patiešām ir izšķiroši svarīgas – jo vairāk mēs uzzināsim, jo lielākas būs izredzes atrast Deiziju sveiku un veselu.

Šārona Meisone pavēl no jakas kādu dzijas galu. – Nezinu gan, ko vēl varētu jums pateikt – mēs jau runājām ar to otru policistu...

– Es zinu, bet varbūt jūs varētu izstāstīt man visu pēc kārtas. Jūs teicāt, ka Deizija šodien devās uz skolu tāpat kā parasti un pēc tam bija šeit, mājā, līdz viesību sākumam. Vai viņa negāja ārā spēlēties?

– Nē. Viņa bija augšstāvā, savā guļamistabā.

– Un jūsu viesības – vai varat pateikt, kas uz tām bija ieraušies?

Šārona uzmet skatienu vīram, tad atkal paraugās uz mani. – Šis ieliņas iedzīvotāji. Bērnu klasesbiedri. Viņu vecāki.

Tātad bērnu draugi. Nevis viņas. Vai viņu abu.

– Nu cik – četrdesmit cilvēki? Vai tas būtu tuvu patiesībai?